

126**ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW**

z dnia 27 maja 1966 r.

w sprawie wynagradzania niższego personelu pomocniczo-lekarskiego.

Na podstawie art. 24 i 31 ust. 2 ustawy z dnia 28 października 1948 r. o zakładach społecznych służby zdrowia i planowej gospodarce w służbie zdrowia (Dz. U. z 1948 r. Nr 55, poz. 434, z 1950 r. Nr 36, poz. 327, z 1951 r. Nr 1, poz. 2 i z 1955 r. Nr 11, poz. 67) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ustala się dla pracowników zatrudnionych w zakładach społecznych służby zdrowia oraz w zakładach pomocy społecznej na stanowiskach dezynfektora, sterylizatora,

pomocy dentystycznej, pomocy laboratoryjnej, łazienkowego, salowej i noszowego następującą tabelę stawek miesięcznego wynagrodzenia podstawowego:

Nazwa stanowiska	Kwota miesięcznego wynagrodzenia podstawowego w złotych					
	Szczegół					
	A	B	C	D	E	F
dezynfektor, sterylizator	920—1.050	980—1.080	1.000—1.150	1.050—1.200	1.100—1.300	1.180—1.380
pomoc dentystyczna, pomoc laboratoryjna	900—1.000	970—1.070	1.000—1.150	1.030—1.180	1.080—1.230	1.150—1.350
salowa, noszowy, łazienkowy	850—1.000	920—1.050	950—1.100	980—1.150	1.040—1.250	1.100—1.300

§ 2. Minister Zdrowia i Opieki Społecznej w uzgodnieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Służby Zdrowia oraz w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac ustali w drodze rozporządzenia zasady stosowania w zakładach społecznych służby zdrowia i w zakładach pomocy społecznej odpowiednich szczebli tabeli miesięcznego wynagrodzenia podstawowego, zwanej w dalszym ciągu „tabelą”.

§ 3. Wynagrodzenie podstawowe wypłaca się miesięcznie z góry.

§ 4. 1. Wynagrodzenie w wysokości określonej w § 1 otrzymują pracownicy:

- 1) zatrudnieni w wymiarze 30 godzin tygodniowo bezpośrednio przy obsłudze chorych leczonych radem lub innymi ciałami promieniotwórczymi bądź w zakładach (pracowniach) rentgenologicznych lub fizjoterapeutycznych;
- 2) przy zatrudnieniu w wymiarze 46 godzin tygodniowo — pracownicy zatrudnieni w innych warunkach niż określone w pkt 1.

2. Minister Zdrowia i Opieki Społecznej w uzgodnieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Służby Zdrowia określi szczegółowe warunki zatrudnienia, przy których ma zastosowanie przepis ust. 1 pkt 1.

3. W razie zatrudnienia w wymiarze mniejszym niż określony w ust. 1 wypłaca się wynagrodzenie za każdą godzinę pracy, stanowiące następującą część wynagrodzenia określonego w tabeli dla danego stanowiska:

- 1) $\frac{1}{3}$ przy zatrudnieniu w wymiarze 30 godzin tygodniowo,
- 2) $\frac{1}{200}$ przy zatrudnieniu w wymiarze 46 godzin tygodniowo.

4. W razie zatrudnienia w wymiarze godzin większym niż określony w ust. 1, w porze nocnej lub w dni ustawowo wolne od pracy, pracownikowi przysługuje wynagrodzenie obliczone według zasad określonych w ust. 3, z tym że za pierwsze dwie godziny przysługuje dopłata w wysokości 50% wynagrodzenia, za następne zaś godziny, a także za pracę w dni ustawowo wolne od pracy, jeżeli pracownik nie otrzymał w zamian dnia wolnego, oraz za pracę nocną, jeżeli nie wynika ona z normalnego rozkładu zajęć — dopłata w wysokości 100% wynagrodzenia podstawowego.

§ 5. Pracownikom wymienionym w § 1 podwyższa się miesięczne wynagrodzenie podstawowe o kwotę zł 100, jeżeli przepracowali 5 lat w tym samym zakładzie pracy na tym samym stanowisku lub innym, umożliwiającym nabycie kwalifikacji potrzebnych na zajmowanym stanowisku.

§ 6. 1. Salowym zatrudnionym w wymiarze 46 godzin tygodniowo w zakładach leczniczych lub rehabilitacyjnych przeznaczonych dla chorych na chorobę Heinego-Medina przysługuje wynagrodzenie zwiększone o kwotę 200 zł miesięcznie, jeżeli do ich podstawowych obowiązków należy wykonywanie kocowania.

2. W razie zatrudnienia w wymiarze mniejszym niż określony w ust. 1 dodatkowe wynagrodzenie, o którym mowa w ust. 1, zmniejsza się przy zastosowaniu dzielnika ustalonego w § 4 ust. 3 pkt 2.

§ 7. 1. Dyrektor (kierownik) zakładu lecznictwa zamkniętego może podwyższyć o kwotę zł 100 miesięczne wynagrodzenie salowej posiadającej co najmniej 20-letni staż pracy w służbie zdrowia, jeżeli salowa jest zatrudniona na sali operacyjnej i wywiązuje się nienagannie z powierzonych obowiązków.

2. Podwyżka wynagrodzenia, o której mowa w ust. 1, podlega cofnięciu bez wypowiedzenia:

- 1) w razie przejścia salowej do pracy w komórce innej niż sala operacyjna,
- 2) za zgodą rady zakładowej w razie nienależytego wywiązania się salowej z powierzonych obowiązków.

§ 8. Z dniem wejścia w życie rozporządzenia pracownikom objętym rozporządzeniem nie przysługuje:

- 1) dodatek pobierany dotychczas w myśl uchwały nr 103 Rady Ministrów z dnia 16 marca 1963 r. w sprawie podwyżki wynagrodzeń za pracę najniższ zarabiających pracowników przedsiębiorstw, instytucji i urzędów oraz obniżenia skali podatku od wynagrodzeń (Monitor Polski Nr 25, poz. 124),
- 2) dodatek określony w uchwale nr 301 Rady Ministrów z dnia 14 września 1963 r. w sprawie wprowadzenia przejściowego dodatku kwartalnego dla pracujących.

§ 9. 1. Dla pracowników objętych regulacją płac przejściowy dodatek mieszkaniowy wprowadzony uchwałą nr 187 Rady Ministrów z dnia 20 lipca 1965 r. w sprawie wprowadzenia przejściowego dodatku mieszkaniowego (Monitor Polski Nr 43, poz. 239), w kwocie ustalonej przez wynajmującego w wyciągu z karty lokatorskiej, ulega z dniem 1 czerwca 1966 r. trwałemu zmniejszeniu o kwotę równą 50% podwyżki wynagrodzenia netto, uzyskanej w wyniku regulacji, nie wyższą jednak od dodatku mieszkaniowego.

2. Przez podwyżkę wynagrodzenia należy rozumieć wzrost netto stałych elementów wynagrodzenia, tj. wynagrodzenia podstawowego oraz dopłat do tego wynagrodzenia w głównym miejscu pracy.

3. W razie gdy kwota podwyżki (ust. 1 i 2) jest niższa niż 200% połowy dodatku, pozostałą część dodatku po potrąceniu kwoty określonej w ust. 2 wypłaca się do dnia 31 grudnia 1966 r.

4. Począwszy od 1 stycznia 1967 r. ustalanie wysokości pozostałej części dodatku następuje w okresach półrocznych.

5. Za podstawę do określenia wysokości pozostałej części dodatku na każde półrocze począwszy od I półrocza 1967 r. przyjmuje się porównanie średniomiesięcznego zarobku netto z poprzedniego półrocza ze średniomiesięcznym zarobkiem netto z okresu bazowego, tj. od 1 września 1964 r. do 31 sierpnia 1965 r., powiększonego o kwotę podwyżki wynagrodzenia netto w dniu 1 czerwca 1966 r. (ust. 2).

6. Wzrost zarobku w stosunku do powiększonego zgodnie z ust. 5 zarobku bazowego skutkuje obniżeniem w następnym półroczu dodatku, o którym mowa w ust. 3, w wysokości 50% uzyskanego wzrostu zarobku netto.

7. W razie uzyskania w przekroju rocznym począwszy od 1967 r. średniomiesięcznego wzrostu zarobku w wysokości co najmniej 200% kwoty dodatku, o którym mowa w ust. 3, następuje trwała utrata dodatku, niezależnie od wysokości zarobku uzyskiwanego w późniejszych okresach. W tym celu niezależnie od obliczeń półrocznych dokonuje się obliczeń zarobku osiągniętego w każdym roku kalendarzowym.

8. W zakresie uregulowanym niniejszym rozporządzeniem mają zastosowania przepisy uchwały nr 187 Rady Ministrów z dnia 20 lipca 1965 r. w sprawie wprowadzenia przejściowego dodatku mieszkaniowego (Monitor Polski Nr 43, poz. 239).

9. Upoważnia się Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac do określenia w porozumieniu z Ministrem Zdrowia i Opieki Społecznej i Centralną Radą Związków Zawodowych

sposobu rozliczenia przejściowych dodatków mieszkaniowych wypłaconych za miesiąc czerwiec 1966 r. z uwzględnieniem przepisów ust. 1—8.

§ 10. 1. W zakresie uregulowanym niniejszym rozporządzeniem traci moc rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 2 czerwca 1956 r. w sprawie uposażenia niższego personelu oraz niektórych pracowników administracyjnych i obsługi zatrudnionych w zakładach społecznych służby zdrowia (Dz. U. z 1952 r. Nr 23, poz. 109 i Nr 58, poz. 272, z 1958 r. Nr 74, poz. 380 i z 1959 r. Nr 50, poz. 304).

2. Przepisy wykonawcze wydane na podstawie § 6 ust. 2 rozporządzenia wymienionego w ust. 1 do czasu wydania odpowiednich przepisów wykonawczych na podstawie niniejszego rozporządzenia zachowują moc w zakresie ustalającym warunki zatrudnienia, przy których praca salowych jest połączona z narażeniem na działanie promieni Roentgena, ciał promieniotwórczych oraz fal elektromagnetycznych.

3. Traci moc rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 12 grudnia 1958 r. w sprawie uposażenia niższego personelu pomocniczo-lekarskiego (Dz. U. z 1958 r. Nr 74, poz. 380 i z 1962 r. Nr 6, poz. 21).

§ 11. Wykonanie rozporządzenia porucza się Ministrowi Zdrowia i Opieki Społecznej, Przewodniczącemu Komitetu Pracy i Płac, Ministrowi Finansów oraz innym zainteresowanym ministrom.

§ 12. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 czerwca 1966 r., z tym że podwyżka wynagrodzenia za miesiąc czerwiec 1966 r. wynikająca z regulacji ulega zmniejszeniu o wypłacony na ten miesiąc dodatek mieszkaniowy lub odpowiednia jego część, jeżeli pracownik traci wskutek podwyżki prawo do tego dodatku w całości lub w części.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz